

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. || Lv dovici || De Ponte Vallis-|| Oletani, È Societate ||
Jesv Theologi.|| De || Christiani hominis || Perfectione In
Qvo-|| libet eius Vitæ genere.|| Tomi Qvatvor.||**

Quorum argumenta ex S. Rvth Historia præcipué desumpta

Puente, Luis de la

Coloniæ Agrippinæ, 1625

§. 1. Qua ratione extraordinariæ vocationes communicentur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39637

§. 1. Quæ ratione extraordinarias vocationes communicentur.

CIRCA has aded gloriosas vocationes & extraordinarias, quædam magni momenti sunt aduertenda. *Primum* sit, quod quando à diuino Spiritu proueniunt, semper tendunt ad raram & singularem sanctitatem efficiendam: quam interdum secum adferunt, communicantes valdè excellenter virtutes internas, & obseruantiam diuinorum præceptorum & consiliorum; humilitatem, & patientiam in calamitatibus. Semper enim externa Dei dona præsupponunt interna, vt a *gloria filie Regis*, quæ resplendet in *sinibus eius vestis*, oriatur ex tanta interiori eius pulchritudine, quanta esse debet elegantia splendoris externi. Et in hoc differt vocatio & inspiratio Dei à suggestione Dæmonis: quando impellunt ad eiusmodi res, quæ videntur admirandæ. Nam Dei Spiritus semper incipit ab interno spiritu, respicendo illum præclaris donis: & inde prodeunt exterius, vt, ad prædictos iam fines, videantur ab hominibus. *Primum* enim *absconditur ignis in animæ sinu*, & inde prodit, vt eius *vestimenta ardeant*; faciantque corpus ipsum lucere. Primum ponitur quasi *signaculum in corde*, cui cælestium virtutum figuram imprimit; & postea etiam vt *signaculum super brachium*, singularem tribués fortitudinem ad heroica opera externa. At Spiritus Dæmonis totum suum studium ponit in rebus externis, contemnens reformationem Spiritus, & veras virtutes internas. Efficit, vt corpus resplendeat specie magni feruoris, intus autem in sinu animæ non alius ardet ignis, quam cupiditatum. Ponit *super brachium signaculum Christi*, & signa vulnerum ipsius: at super cor signaculum mundi & imaginum vitiorum & vanitatum eius. Quare cum hæc signa externa cum tanta specie sanctitatis aspiciamus, nec *improbare* debemus, eò quòd sint noua & singularia; nec statim *approbare*, eò quòd sint splendens & admiranda: sed cum discretionem examinanda est radix & spiritus interior, à quo procedunt; & substantialis *virtus*, cui innituntur illa, quæ sunt à Deo; aut eius *defectus*, qui comitatur illa, quæ sunt à Dæmone.

Nam cum Deus aded sit sapiens, eius *adificium semper fundatur super firmam petram*; Dæmonis verò super *arenam* mobilem. *Illud* fundatur in perfecta imitatione Christi, & verò contemptu rerum omnium temporalium, deliciarum, honorum & pomparum huius mundi: *hic* verò semper miscet mutabilem arenam rerum terrenarum, & propriorum consiliorum. Quod si eo peruenerit, vt aded sublimis ac prodigiosus sit atque statua *Nabuchodonosor*, tentatio qua: semper in promptu est, eam proiciet in terram, & manifestabit non fuisse veram sanctitatem, sed apparentem; nec virtutem fuisse solidam, sed vacuam & inanem, aut statuam, & vmbra eius. Atilla,

1.

a *Psal. 44.*
14.Deus ab
intus.b *Prou. 6 27*c *Cant. 8. 6.*Dæmon
de foris
incipit.Omnia
probate.
d *Mat. 7. 24*Tentatio
probat opus
externum.

qua est Dei, firma est: & tentatio manifestat eius veritatem, & praesentiam.

2.
Extraordi-
narijs exte-
rioribus fere
iunguntur
exteriora.

Hinc provenit, quod vocationi divinae ad res extraordinarias exteriores, communiter sunt coniunctae, aliae, ad res interiores etiam extraordinarias, in familiaritate cum Deo, per orationem & contemplationem, cum varijs rerum caelestium illustrationibus; aut per interna colloquia aut per spectabiles figuras, aut imagines menti impressas, aut per abundantiam lucis valde sublimis, quae intellectum illustrat; aut per donam Prophetiae aut per alias revelationes, & varios extraordinarios modos, quibus solet Deus cum suis electis agere. Et quando haec remanent in occulto cordis, sunt minus periculosa, & minorem adferunt vanitatis occasionem: quam cum externa signa edunt raptuum, suspensionum, elevationum corporis; & res alias admirandas, quae prodeunt ex vi interna Spiritus, easque Dominus noster accipit tanquam media ad hominem elevandum ad extraordinariam sanctitatem: Quae raro inveniuntur absque aliquibus huiusmodi favoribus, propter vim, & efficacitatem ad eam promovendam: quemadmodum advertere licet fere in omnium Sanctorum vitis quae fere sunt huiusmodi rebus prodigiosis resperlae, quibus ad sanctitatis celsitudinem, quam habebant pervenerunt. Hinc processit fides illa ad eam certa, qua divina mysteria ita debebant atque si suis oculis cernerent; & spes ad eam securae, qua promissa divina sperabant, quasi iam illa possiderent; & fiducia ad eam firma in oratione ut, quod alias erat ex mera gratia, ad eam constanter & firmiter peterent, atque si iustitia ipsis deberetur; obedientia ad eam prompta in rebus difficillimis, & acerbis, atque si facillimae essent, ac iucundae; patientia ad eam inuicta, ut magno animo labores tolerarent, qui essent supra ipsorum vires; misericordia ad eam effusa & compatiens, ut, ad subveniendum proximorum necessitatibus, darent quaecumque haberent; zelus animarum ad eam feruens ut nullis laboribus & fatigationibus parcerent, usque ad sanguinis pro eis effusionem, denique amor Dei sui ad eam inflammatus: ut, quod ipsi placerent, se ipsos omnibus subicerent; ne vero offenderent, sed pro eius honore decertarent, horrendis cruciatibus & Martyrio se offerrent. Conijce oculos in Sanctos Veteris & Novi Testamenti, & varia huius argumenti inveniunt exempla.

Virtutes ex-
traordina-
riae.

3.
Sancti V.T.
Abraham
Iacob.

Haec via tantopere crevit primus Pater Credentium Abraham eiusque nepos Iacob, quibus Deus singulari & inusitata familiaritate loquebatur & in varijs figuris sese ostendebat, arcana sua illis manifestans qua ratione eos ad heroicis obedientiae, patientiae & longanimitatis actus exercendos, excitabat. Cuius commodum testimonium est id quod ipsi Abraham dixit, cum statuisset vastare Sodomam e Num (ait) celare posero Abraham, qui gesturus sum: cum futurus sit in gentem magnam, & praecepturus sit filiis suis, & do-

e Gen. 18. 17

mi sua post se, ut custodiant vitam Domini. quasi hoc dixerit, reuelo illi arcana mea, tantis que fauoribus eum prosequor, quia eum elegi, ad præclarissima opera, in vilitatem multorum. Eadem ratione incepit *Moyse*; quæ f. *Deus* illi apparuit in flamma ignis, de medio rubi, & alias etiam loquebatur ad *Moyse*, sicut solet loqui homo ad amicum suum: & speciali vocatione vocauit eum, vt in montem ascenderet, vbi apparuit illi, cum extraordinaria luce cælesti. Hoc autem totum erat necessarium, vt eum ad grauissimos labores subeundos animaret; quos in educendo populo eius ex Aegypto, & eodem in deserto gubernando, tolerauit.

Et vt intelligeretur, hæc Dei studia non solum erga ipsum *Moysem* ostendi, voluit, vt simul g. ascenderet *Aaron* & filii eius; & septuaginta de senioribus *Israel*, & viderent eadem Domini gloriam, & thronum & stratum sub pedibus eius quasi opus lapidis *Saphirini*, qui lapis est preciosus & coloris cæli stellatitad significandū, quod homines, qui ex seipsis sunt terra, & quemadmodum *Israëlita*, opprimuntur in conficiendis ex luto lateribus, facili per diuinam gratiam eleuabuntur ad cælestem quandam ac diuinam vitam, quæ pulchritudinem habeat & valorem *saphirinum*. Tales fuerunt vita *Dauidis*, *Eliæ*, *Danielis* & aliorum Prophetarum, ac Sanctorum, Testament. Veter. progredientibus ipsis in obsequijs exhibendis, ex acceptis internis fauoribus, quibus ad ea præstanda quotidie magis animabantur.

SED quid de Sanctis Testamenti Noui dicemus? quomodo potuisset *CHRISTI* præcursor à teneris annis vitam in deserto ducere in rigidis aded pœnitentijs; non agendo cum alijs hominibus: nisi arctissimam cum Deo eiusque angelis familiaritatem habuisset? Et ipsemet Saluator noster in exemplum nostrum voluit indicium aliquod horum fauorum præbere, quando grande aliquod & insigne facinus erat aggressurus. Nam in Baptismo h. aperti sunt ei cæli, audita est vox patris, apparuit Spiritus Sanctus sicut columba & statim recepit se in desertum, in quo inuitato suo ieiunio initium dedit Eremiticæ ac pœnitenti vitæ, & accesserunt angeli vt cœsuri mini strarent. Et in monte *Thabor* extraordinario & insolito splendore fuiti transfiguratus, ad quem accesserunt *Moyse* & *Elias* & i loquebantur de excessu, quem completurus erat in *Ierusalem*. quali his fauoribus carnem suam ad labores aded horrendos tolerandos animaret. Hac via gloriosus dux noster deduxit primos suos milites *Apostolos* ac *discipulos*, ac primæuos *Christianos*, quemadmodum constat ex ijs, quæ refert Sanctus *Lucas* de factis sancti *Petri*, *S. Pauli*, & sancti *Stephani*; & ex prodigiosis reuelationibus Sancti *Ioannis* Euangelistæ. Eratque hoc aded frequens illo tempore, vt quando Spiritus Sanctus aduenit, tanquam Spiritus vehe-

Moyse,
f. *Exod.* 1. 2.
& c. 33. 1.

g. *Exo.* 24. 9

Aaron.

4.
Sanct. N. T.
S. I. *Ba-*
pista.

h. *Matt.* 3. 16
Fauores ten-
duat ad
dolores.
i. *Mat.* 17. 2
i. *Luc.* 9. 29

Act. 2. & 6
& 9.
Apocalip-

S. Spiritus
abundantia.
k Act. 2. 17
Ioel. 2. 28.

Isa. 35. 1.

Anachoreta

M. Magda-
lena.

Patriarcha
ordinum.

Isa. 59. 1.

Deus non
deficit.

Mendacio
non inuol-
uatur veri-
tas.

mens & tanquam linguæ ignis super ipsos Apostolos & reliquos fideles, S. Petrus hunc eius aduentum declarauerit, adducta Prophetia Ioelis dicentis: *kerit in nouissimis diebus (dicit Dominus) effundam de spiritu meo super omnem carnem, & prophetabunt filii vestri, & filia vestra, & iuuenes vestri visiones videbunt, & seniores vestri somnia somniabunt.* Hoc significans allata hac Prophetia, quod Deus Dominus noster cum ingenti clarissimorum donorum abundantia se communicaret omni generi personarum. Et ita progressus est in reliquis Ecclesiæ ætatibus. Ex quo factum est, vt loca *deserta* à multis Eremitis, & Monachis incolerentur, ducentibus vitas potius angelicas, quam humanas, in tot asperitatibus, vt absque huiusmodi cœlestibus fauoribus non fuisset possibile in eis perdurare. Quomodo enim *S. Maria Magdalena* in specu quadam per triginta annos perdurasset, nisi angeli septies quotidie eam eleuassent ad audiendam cœlestem harmoniam? Et quomodo *S. Paulus* primus Eremita sexaginta annis in alia specu permanisset? & *S. Antonius* viginti annis in quodam sepulchro, nisi ipsemet Deus in solitudine ad eam aspera dulcem se illis comitem præbuisset? Et quid dicemus de gloriosis Patriarchis religionum, *Benedicto, Bernardo, Dominico, Francisco, Ignatio* & plurimis eorum filijs? Qui admirandis cœlestibus fauoribus præuenti fuerunt, vt ad sublimes gradus sanctitatis, quam habuerunt, & ad stupenda instituta, quæ fundarunt, peruenirent: & in hodiernum diem non desistit Dominus noster, huiusmodi fauoribus eos prosequi, quos vult habere valde perfectos.

Et in multis angulis mundi habet Deus selectas aliquas personas eum quibus agit, & consuetudinem habet extraordinariam, ostendens interdum externa signa ad exempla bonorum, quamuis interdum etiam omnia velit occulta esse, propter inuidiam & malitiam incredulorum, quibus commodè licet obijcere illud *Isaia* *In nunquid abbreviata est manus Domini, aut exhausta diuina eius sapientia, aut charitas tepefacta, aut eius liberalitas contracta, aut eius omnipotentia imminuta, vt nesciat, nolit aut nequeat re ipsa huiusmodi fauores presentibus nunc exhibere, quos antiquis exhibuit & communicauit?* Quod si hoc nullo modo dici potest, cum Deus semper sit idem; credendum omnino est, habere eum temper, & nunc amicos multos in sua Ecclesia, cum quibus agit, cum ea familiaritate & facilitate, ad quam ineffabilis sua charitas eum inclinatur. Quod si Dæmon astutia sua studet omnem opinionem verarum reuelationum & visionum falsis aliis ac fictis eneruare, & contendit heroicas virtutes per alias, quæ speciem tantum habent infamare: qui propterea incredulus est; & res alias extraordinarias, quæ ad ipsius notitiã veniunt contemnitiam de eo triumphat Satanas, siquidem, quod verum est, simul cum eo quod est falsum negat, nõ discernens in-

ter bonum & malum spiritum; & absq; vlllo examine omnia rejicit. m. *Nolite*, ait S. Ioannes *omni spiritui credere*, sed neque omnem spiritum rejicite, sed *probate spiritus si ex Deo sunt*, aut ex Dæmone: siquidem quemadmodum certum est, Dæmonem extraordinarias deceptiones efficere in animis superbis: ita meritò, tanquam certum est habendum, quòd faciat Deus extraordinarios fauores animis humilibus ac demissis.

§. 2. *Quibus hæc Dei studia & fauores ostendantur aut negentur.*

VT intelligamus, in quibus hominibus extraordinarij hi fauores proueniant ab *electione* & *vocatione ipsius Dei*, præmittendum est, infinitam eius charitatem & liberalitatem prætermisso ordinario suo agendi modo, Communicare aliquando extraordinarios huiusmodi fauores magnis aliquibus peccatoribus, quod fecit cum *Saulo* Ecclesie suæ persecutore, quem a *circumfulsit lux de celo*, & ita per triduum illum ad se rapuit, vt corporis quidem oculis nihil videret; animæ tamen viderit res stupendas. Hoc autem agit ob varias causas, respiciens bonum *ipsius*, qui hac ratione vocatur; ostendens misericordie suæ magnitudinem in hominem ad eò indigentem, & in prauis moribus ac tepiditatibus inueteratum, qui nisi extraordinarijs fauoribus præueniretur, periret, & in æternum maneret suis miserijs immerfus. Item, vt hoc exemplo *reliqui* peccatores imbecilles & tepidi animum resumerent, cõfidentes diuinæ misericordie, quod velit ipsis manum porrigere & fauere, audi eundem Apostolum: b. *misericordia*, inquit, *consecutus sum, vt in me primo ostēderet Christus Iesus omnem patientiam ad informationē eorum, qui credituri sunt illi in vitā æternam*. Et hæc ratione aperit *iustis* magnitudinem suæ charitatis, & omnipotentie: qua potest quicquid vult, & absq; alicuius iniuria vtitur ingentibus misericordiis erga alios. Et vt *omnes* intelligant, non suæ industriæ, aut meritis hæc dona attribuere debere, sed liberalitati ipsius dantis: seiplos, quando ea accipiunt, humiliantes, suumque iudicium, quando non dantur, subiicientes. Deus enim D. N. vna & eadem opera multa expedit. nam, dum alicui indigno peccatori benè facit: probat humilitatem, patientiam, & charitatem iusti: quemadmodum videre licet rem totam, quasi penicillo quodam delineatam in historia filii prodigi, in quem parens insigne studium suum & extraordinarios fauores ostendit: ob quos æquum fuisset, vt natu maior frater gauderet, cernens tum insignem patris charitatem, tum fratris felicem sortem. Sed ad eò procul fuit ab hoc bono animo, vt inuidia tactus, manifestauerit imperfectionem suam, & iustas causas, cur parens non id

a. Acto. 9. 3.
Deus aliquando peccatores exaltat. varijs de causis.

b. Tim. 1. 16.